plotseling voor zaken naar Den Haag had moeten gaan en dien avond niet meer thuis kwam.

* * *

„Luister eens naar deze verslagen, heerschap!"

Met een breeden grijns op het gelaat, las de schavuit aan zijn slachtoffer verschillende overzichten van de gehouden rechtszitting voor.

Brommeier werd rood van woede.

„Ik waarschuw je," barstte de ongelukkige rechter eindelijk los, „dat je een gevaarlijk spel speelt, met mij hier opgesloten te houden."

„O, maak je over ons maar niet bezorgd, heerschap," zei de ander lachende.

„'t Is monsterachtig! Schandelijk!" voer Mr. Brommeier voort, „te denken dat zulk een misdadig spel met mij gespeeld wordt. Wacht maar, als ik weer zitting heb, zullen we al die mooie vonnissen herzien."

„Da's te zeggen, als je er de kans toe krijgt," spotte zijn pijniger.

„Wat bedoel je daarmee, schurk?"

„Ik bedoel dat als de Minister van Justitie het hoort en leest, wat een prachtige vonnissen je gisteren geveld hebt, hij je in de gelegenheid zal stellen voor je gezondheid een poosje vacantie te nemen."

Toen vervolgde de kerel op sarcastischen toon:

„Wat denk je wel dat de minister zal zeggen als hij het volgende in de krant leest? Luister: „Het is hoog tijd, dat „er stappen gedaan worden om aan de caprices van den „rechter uit het elfde kanton voor goed een einde te maken. „Waren de vonnissen van dezen magistraat vaak zoo „abnormaal gestreng, dat zij de verontwaardiging van „elk onbevooroordeeld toehoorder opwekten, thans is de heer „Brommeier in een ander uiterste vervallen; de vonnissen „gisteren door zijn edelachtbare gewezen, spotten met „elk rechtsgevoel en zouden den lachlust hebben gaande „gemaakt, als de plaats der handeling niet zoo hoog ernstig „was geweest. We moeten dan ook den heer Brommeier „in ernstig beraad geven of het geen overweging verdient „die rust te gaan genieten die hij door zijn jarenlang ge„toonden grooten ijver zoo ruimschoots verdiend heeft!"

De beklagenswaardige dienaar van het recht kreunde bij het hooren van dit onmeedoogend requisitoir.

„O, ik wou dat 'k jou en je medeplichtige naar behooren straffen kon!" mompelde hij.

Den avond van diénzelfden dag werd de heer Brommeier, na bedwelmd te zijn, in een rijtuig gedragen en in een stille afgelegen straat neergelegd. Te voren was hem een glas cognac door zijn keel gegoten, om het den schijn te geven, dat hij in verren staat van dronkenschap verkeerde.

Korten tijd daarna werd hij opgemerkt door een surveilleerenden politieman.

„Zoo! Die heeft ook niet in zijn drinkensbakje gespuwd," mompelde de ordebewaarder; toen, den man in het gelaat ziende, deed hij van verbazing een stap achteruit. „Sapperloot, ik verwed mijn traktement tegen een uniformknoop als dat de ouwe Brommeier niet is."

Hij riep een aapje aan, tilde den magistraat overeind en bracht hem naar zijn woning. De huishoudster was buiten zichzelf van schrik, toen ze haar meester in zoo'n toestand zag.

„Wat? Is hij dronken?" vroeg ze.

„Nog al!" antwoordde de agent lakoniek. „Het best is de zaak stil te houden. Hij was de laatste dagen al zonderling en dit is wat ze noemen het fulminatiepunt!"

De brave man bedoelde natuurlijk „culminatiepunt," doch wie let in die omstandigheden op zoo'n kleinigheid!

„W-a-a-r ben ik?" vroeg de heer Brommeier, toen hij een uur later de oogen opende en een verwilderden blik om zich heen sloeg.

„Op je eigen kamer, mijnheer," antwoordde de huishoudster afgemeten, want juffrouw Dirkse was een eerwaardige matrone en de gedachte, dat haar heer dronken was thuis gebracht, was haar onverdraaglijk.

„Mina, ze hebben me schandelijk getrakteerd!"

„Zoo, kostte het geen geld, dan begrijp ik het," mompelde de huishoudster in zichzelf. „Ja, dat kan een dronken mensch wel aan u zien."

„Ze hebben me bedwelmd," vervolgde zijn edelachtbare, zich meer en meer opwindende bij de gedachte aan de beleedigingen die hij had moeten verduren. „Bedwelmd en met geweld weggevoerd!"

„Bedwelmd, hm, ja, van den cognac," mopperde de huishoudster binnensmonds. „De kamer is vergeven van de lucht! Ja," ging ze luid voort, „vele menschen worden op die manier bedwelmd."

„Mina, ga dadelijk naar den dichtstbijzijnden politiepost en informeer daar...."

„Houd me ten goede, mijnheer, maar dat doe ik niet!"

„Wat! Ben je gek?" bulderde Brommeier. „Ben je gek?"

„Neen, ik ben niet gek, maar ù is dronken. Ik zeg u meteen mijn betrekking op, mijnheer, dan is u van mij af!"

„Mina," schreeuwde de heer Brommeier, en toen op zachten toon, want hij bulderde alleen maar tegen menschen, die bang voor hem waren: „Mina, ben ik niet altijd goed voor je geweest?"

„Dat weet ik niet! In allen geval heb ik genoeg gespaard om op mijzelve te gaan wonen en dat is een goede aanleiding om elkander vaarwel te zeggen. En bovendien, ik wil niet in betrekking zijn bij een heer, die zich te buiten gaat aan sterken drank. Zelfs niet al was 't champagne...."

„En ik zeg je," riep Mr. Brommeier woedend uit, „dat ze me bedwelmd hebben!"

„En ik zeg je, dat ik het niet geloof!"

„Ga uit mijn oogen, onbeschaamd wezen."

„Beleedig me niet, mijnheer, anders zou ik je in je eigen rechtzaal laten dagvaarden."

„Dat gaat toch alle perken te buiten!"

Rits-klap! Er viel iets zwaars in de brievenbus! Hoewel juffrouw Dirkse zich niet langer in dienst van den heer Brommeier beschouwde, ging ze uit kracht der gewoonte toch naar beneden. Ze bracht een groote, officieel uitziende enveloppe boven.

„Van den minister," stotterde de heer Brommeier, verbleekende. „Wat zal die te zeggen hebben?"

De brief was zeer kort.

„Den Minister van Justitie zal het aangenaam zijn den „heer Mr. Josephus Brommeier morgenochtend te elf „uren bij zich te ontvangen, ten einde van hem verslag te „hooren omtrent eenige dezer dagen in zijn kanton voor„gevallen gebeurtenissen. Den heer Mr. Brommeier zij „hierbij tevens meegedeeld, dat hangende deze kwestie „de werkzaamheden in zijn kanton zullen worden vervuld „door den plaatsvervangenden kantonrechter."

„Groote hemel!" zuchtte de wanhopige man, „wat is er toch gebeurd?"

In vreeze en beven begaf hij zich den volgenden morgen naar de residentie en toen hij het Ministerie van Justitie binnentrad, meende hij op alle gezichten die hij ontmoette, van den portier tot den hoofdcommissaris, zijn vonnis te lezen, zoo duidelijk alsof hij het zwart op wit voor zich zag. Iedereen scheen hem koel en uit de hoogte te behandelen en het meest afgemeten gedroeg zich de referendaris die den minister verving. Hij bood den ongelukkigen Brommeier niet eens een stoel, wees hem slechts naar een stapel kranten en zei op ijskouden toon:

„Mijnheer, u heeft ongetwijfeld deze verslagen betreffende uw laatste zitting gelezen. Ik moet u daarom namens den minister uitnoodigen mij omtrent hetgeen daar is voorgevallen de noodige inlichtingen te willen geven."

„Die zal ik u met genoegen geven," zei Brommeier en begon zijn verhaal.

Cynisme straalde uit de oogen van den referendaris den heer Brommeier tegen, terwijl hij zijn ongelooflijk verhaal deed.

„Is dat al wat u mij te vertellen hebt?" klonk het koel.

„Is het niet genoeg?"

„Het is nauwelijks voldoende. Niettemin heb ik nota genomen van uw mededeelingen en zal hiervan aan den minister verslag doen."

Korten tijd daarna ontving Mr. Brommeier een brief van het ministerie! Die bevatte het volgende:

Ministerie van Justitie.
Den Haag, Jan. 1915.

Mijnheer!

Ik heb de noodige aandacht besteed aan het verslag dat door u gegeven is omtrent de oorzaak der gebeurtenissen die op de laatst door u geleide terechtzitting hebben plaats gevonden. Het spijt mij dat uw verklaringen me niet overtuigd hebben, dat u met den noodigen tact zijt opgetreden. Ik kan u dan ook mijn ontevredenheid omtrent het voorgevallene niet onthouden.

De minister van Justitie.

Hoe de heer Brommeier ook zijn best deed de schavuiten te vinden, die hem den truc gespeeld hadden, het gelukte hem niet. Ze waren en bleven verdwenen.

Korten tijd daarna vroeg hij om eervol ontslag uit zijn ambt wegens gezondheidsredenen.

Holland, vooral het crimineele gedeelte ervan, was zeer gelaten onder dit verlies.

JHR. E. M. BEIJMA. †

MEVR. C. F. v. REES. †

Te 's-Gravenhage is op 71-jarigen leeftijd overleden de gepensionneerde Majoor van het Nederlandsche leger Jhr. E. M. BEIJMA. — Te Velp is de vorige week overleden de bekende romanschrijfster CATHARINA F. VAN REES. Onder den naam van Celestine verschenen er tal van romans en novellen van haar hand.

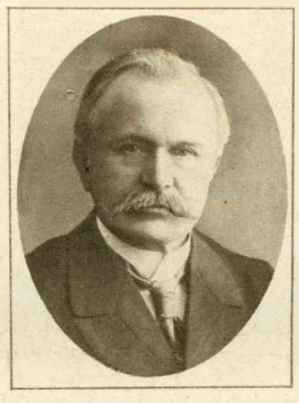

JUBILEUM ALBERT HAHN.

Op het Paaschcongres der S. D. A. P. te Arnhem werd ook herdacht het 12½-jarig jubileum van Albert Hahn, den bekenden teekenaar van „De Notenkraker". *(foto D. van Kreveld.)*

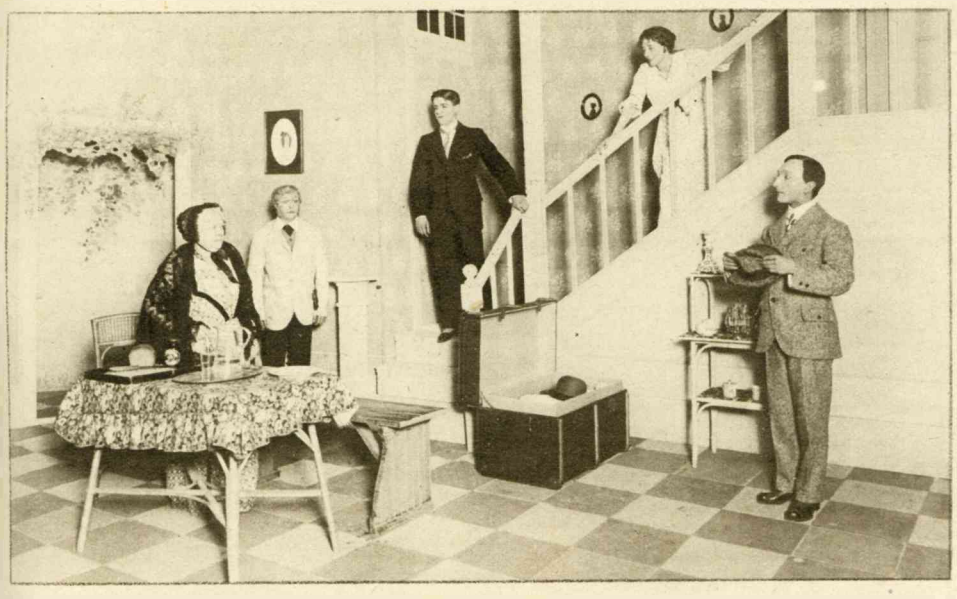

MR. N. S. T. A. VAN MEURS. †

B. J. P. VAN DER HOEK.

Te Arnhem is op 84-jarigen leeftijd overleden mr. N. S. T. A. VAN MEURS, sedert 1884 procureur, eerst bij het Prov. Gerechtshof in Gelderland, later bij het Gerechtshof te Arnhem. — Den 1sten April herdacht de heer B. J. P. VAN DER HOEK, koster bij de Remonstrantsche Gemeente te Delft den dag, waarop hij vóór 40 jaar als zoodanig in dienst trad.

'N SCHOON AVONTUUR BIJ „HET TOONEEL".

De vorige week ging bij het gezelschap Royaards de première van „'n Schoon Avontuur". Mevr. Sablairolles speelt in dit stuk de rol van grootmoeder, een rol, die zooals bekend, voor haar geknipt is.

3e BEDRIJF: v. l. n. r.: Mevr. Sablairolles, Mevr. Trevillac; C. Robbers, Gustin; J. Gobau, André; Mevr. Royaards, Helène; Jan Musch, Valentin. *(foto's M. M. Couvée).*

SLOTSCÈNE. v. l. n. r.: Mevr. Buderman, Gravin d'Egaron; Alex Faassen Sr., Graaf d'Equin; Mevr. Royaards, Helène; J. Gobau, André; Jan Musch, Valentin; C. Robbers, Gustin; Mevr. Sablairolles, Mevr. Trevillac.